

Később alig tettem hazulról egy lépést is, hogy ne kíséren és ha valahová bementem, órák hosszáig ne váraкоzzék reám türelemmel és látásomkor újra ki ne fejezze örömét. Sok idő múltán megöregedett s egy éjjel meghalt. Meghalt, mint egy ember öntudata teljességével mindnyájunktól elbucszva, megsiratva.

Szegény jó madarat kitömettem s most is ott van az íróasztalomon. Oly sokszor, oly sokáig elnéztem azt a fekete madarat s elgondolom mennyi jót is köszönök neki. Szép kis feleséget, nyugodalmat, boldogságot.

Néha-néha, ha szivarom füstje mellett elmerengek a fekete madáron, kis feleségem meglep s ábrándozásomból csak ez a szava ébreszt föl: «De hamis is volt ez a maga csókája!»

«No édes öcsém», mondá, «ezért kedves nekem ez a fekete madár, ezért nem adnám a világ minden kincséért sem; mert mindent ennek köszönhetek jólétemet, boldogságomat s agg napjaim vidámságát. Látod, nem tudni, egy igénytelen állat is mily szerencsét hozhat véletlenül az embernek, ezért nem kell az állatokat pusztítani és kinozni.

Pécs. Róm. kath. ciszt. főgymnasium önképző köre.

A h ú s é g.

Irta: FISCHER BÉLA.

Nagyot csappant az utcaajtó. A vén Bodri ugatni kezdett. Kinéztem a bokor mögül, hogy ugyan ki lehet az. János volt, a favágó, a ki elszokott ugy néha-néha hozzánk jönni. Földhöz tapadt szegény volt, pedig otthon négy kis gyerek kapaszkodott a hazatérő édes apába éhesen: mit hozott, kapnak-e egy kis kenyeret. Mindig kapott nálunk valamit: holmi viselt ruhát, csizmát. Most is az én téli kucsmám volt a fejébe nyomva, a mit tavaly hordtam. Mert pénzt nem lehetett adni az istenadtának, — mert elitta volna.

A mint kinyitotta az ajtót, a Bodri morogva ment neki, ki nem álhatta ezt az embert, mert soha sem ment el anélkül, hogy a vén kutyát jól oldalba ne rugta volna.

Most is rávágott a kezében lévő suhánggal.

— Mit bántja azt az állatot, János? Bántotta az magát? kiáltottam rá.

Valamit morgott, de csak jobbnak látta a dolgot abbahagyni, s édeskés, vékony hangon kérdezte:

— Urfi kérem, itthon van az édes apja?

— Itthon majd kihivom, csak várjon itt a konyhaajtóban! S azzal befutottam.

— No, János! De régen nem láttam már? szólt kijöve édes

apám. — Ugy-e a gyerekeknek kellene megint ruha? No majd szólok az anyjukomnak, talán majd talál valamit.

Édes anyám elő is keresett néhány darab ruhát, régi kalapot, mellé csomagolva egy kis süteményt is, hadd örüljenek a gyerekek!

Mikor már nagy hálálkodva kiért János a kapuig, édes apámanak eszébe jutott valami, utána kiáltott:

— Hallja János! Holnap lesz itt a szomszéd faluban vásár; két tehenet akarok eladni, szeretném, ha áthajtaná.

János bölintott a fejével, hogy meglesz. Mindent megtesz ő, csak hogy egy kis pénzt kaphasson

Másnap, a mint János elhajtotta az állatokat, édes apám is utnak indult gyalog, maga akarta eladni a két szép jószágot. Mikor az ajtón kilépett s hátra nézett, hát látja, hogy a vén Bodri jön utána. Nem akarta magával vinni, mert csak láb alatt lett volna ott a vásárban, azért hát visszakergette az udvarba.

De a Bodri nem nyugodott. Csak szűkölt keservesen, első lábaival kaparva a becsukott ajtót. Majd föl-alá szaladgált az udvaron, keresve valahol egy lyukat, a hol kibujhat. Végre is neki futott a palánkkerítésnek, a hol legalacsonyabb volt, s átugrott rajta. Nagy kullogva futott édes apám után, mintha félne, hogy verést kap.

Olyan különösnek tetszett ez előttem. Az öreg Bodri soha sem erőszakoskodott így, mint most. Valamit kell éreznie.

*

Már hanyatlóban volt a nap. A szederfa árnyéka hosszúra nyulva ott rezget a tornác fehér oszlopain, az ereszen, mely alatt a fecskék nagy röpködés, visitozás után bujnak be fészükbe, egy-egy fafatot dugva utoljára a kicsinyek nagy, sárga szélű csörébe.

Édes anyám neki támaszkodva a könyöklőnek, itt várta édes apámat, végignézve a poros országuton, mely éppen a kert alatt vezetett el.

Egy-egy szekér csörömpölt végig az uton. Bent a szekérben bortól kihevült arcok, hátul tulipános láda, szekrény, ágydeszkák egymásra felhalmozva. Ezek már megjöttek a vásárról.

— Ugyan hol lehet az az öreg már megint oly sokáig? szolt türelmetlenül édes anyám s kiment az utcaajtóba, leült a ház elé a fehérre meszelt kőpadra. Ott várta édes apámat.

A nap már egészen letűnt, az égbolt lassankint sűrű lett, csak nyugat felé látszott még valami kis, homályos fény, melyben mint széttépett rongydarab, uszkált néhány felhő.

Megjöttek a tehenek is, s megállva a ház előtt, nagyott bődültek az elmaradt borjak után.

— Nem látta kend a ténsurat valahol az országuton jönni? kérdé édes anyám az ostorral nagyokat pattogó tehenest.

— Hát nem gyütt még meg a tejsuram? Biztosan valami baja van, nem restelnék elébe menni! szolt a derék ember bajuszát kétfelé sodorintva.

— Bizony megtehetné, mondta édes anyám szomoruan.

Az öreg tehenes neki is indult az utnak.

Még soká vártunk kint, a ház előtt. Az égen fekete felhők verődtek össze, ki-kivillant közülük a villám, ijesztő fehérre világítva be messze a vidéket. Lassankint az eső is el kezdett cseperegni, s bekergetett bennünket a házba.

Édes anyám leült az asztal mellé, tenyerébe hajtá fejét, hogy én ne lássam a szemébe túluló könnyeket. Én oda ültem az ablakhoz, onnan néztem, hogy villámlik, hogy szakad az eső.

Igy ültünk sokáig a nélkül, hogy egyikünk is szólts valamit . . .

Egyszerre csak a kapu csapódását halljuk. Siettünk ki, megnézni, hogy nem édes apám jött-e meg.

Csakugyan ő volt. Ruhája átázott a szakadó esőben, arca sápadt volt, s reszketett, mintha fázott volna.

Soha sem láttam még így. Szótlanul megölelt bennünket, nem tudott egy szót sem kimondani a nagy izgatottságtól. Csak mikor a szobában leült, mondta el mi történt vele.

«Már jó délután volt, hogy eladtam azt a két jószágot. Jánost már e'öbbs hazaküldtem, s mondtam neki, hogy majd én is megyek egy óra múlva. Hanem hát az indulás mégis csak későre maradt.»

«Már egészen besötétedett, mikor a szegi dülökhöz értem, a vén Bodri morogni kezdett, s hirtelen az árok felé ugrott. Ijedten nézek hátra, hát látom, hogyan mászik ki a gazember az árokból, kezében egy nagy doronggal.»

— Micsoda gazember? Kérdé jó, édes anyám megijedve.

«Az a haszontalan János. Hát ez a hála azért a sok jóért, a mit vele tettem?! Soha sem hittem volna!»

«Amint kimászott az árokból, nekem ugrott. Én nem tudtam hová lenni ijedtemben, nem volt semmi sem a kezemben, még csak egy jóra való suháng sem.»

«Futni akartam. A mint ezt észrevette, utánam ugrott, megkapta karomat, s a kezében levő bottal fenyegetett, hogy agyonüt, ha nem adom elő pénzemet.»

Itt egy percze megállt édes apám, mert a nagy fáradságtól, a kiállott félelemtől alig tudott beszélni.

«Mit akarsz te az én pénzzemmel, te hálátlan! — kiáltottam rá, s ki akartam rántani a karomat kezéből.»

«Feleletül nagyot vágott a bottal karomra. Kétségbeesve kiáltottam segítségért, mikor egyszerre csak lábához kapott a gazember, hirtelen eleresztette a karomat s a kutyát kezdte ütni. De a Bodri, beleharapva lábszárába, nem eresztette azt ki fogai közül, míg csak el nem törte a lábát a szegény állatnak egy pár hatalmas ütéssel.»

«Azzal ismét nekem akart rohanni, dühösen emelte botját, körülnézett, — s engem nem látott sehol.»

«Egy közeli bokor mögé bujtam el, s onnan néztem remegve, hogy mint keres engemet.»

«A szegény Bodri ott feküdt az országút közepén véresen,

de mikor látta, hogy mit akar a rabló, hogy engemet keres, felállt nagy keservesen sánta lábaira, s újra ráugrott Jánosra.»

«Ott verte félig agyon azt a szegény párát.

«E közben a nagy zajra odajöttek a vásárosok, ki kocsin, ki gyalog, s lefogták az utonállót.»

«Szegény hűséges Bodri! Csak azt sajnálom! Ha ott nines, nem tudom, hogyan menekültem volna meg.»

Apám ezután elment lenyugodni, nagy szüksége volt a pihenésre.

Édes anyám engemet is aludni küldött, mert már későre járt az idő. Én azonban egész éjjel nem aludtam, mindig az az átkozott János jutott eszembe, a mint az öreg Bodrit üti véresre botjával.

Háromszor is felültem az ágyban, mert mintha valami nyöszörgést hallottam volna kint az ajtó előtt.

Hallgatóztam sokáig, de a nyöszörgés elhallgatott, csak az eső csurgása hallatszott az ablak alatt

Másnap, a mint világosodni kezdett, felkeltem, lassan az ajtóhoz mentem, édes apámat nem akartam zavarni, a ki a szomszéd szobában még aludt.

Kinyitottam az ajtót, hát láttam, hogy a Bodri fekszik ott, keresztbe helyezkedve a küszöbön. Nem tudtam hová lenni örömben, végig simogattam nagy fekete bundáját; a kezemre néztem, felsikoltottam, — csupa vér volt.

Most már tudtam, hogy mi nyöszörgött oly kinosan az éjjel

Két hátulsó lába el volt törve, feje összevissza verve, csupa vér volt az egész állat.

S mégis volt annyi ereje, hogy félholtra verve, sánta lábbal elvánszorgott hazáig, egészen annak a szobának a küszöbéig, a hol tudta, hogy gazdája alszik. Mintha még ottan is védeni akarná az elől a gazember elől. Ott lehelte ki a hű állat páráját.

Szabadka. Községi főgymnasium önképző köre.

Az állatvédelemről.

— Elbeszélés. —

Írta: KLEIN IZSÁK.

Jelige: Ki az állatokat védelmezi,
Istennnek tetsző szolgálatot cselekszik

Minden élő lénynek meg van a hivatása, melyet be kell töltenie, így az állatnak is. A természetben ugyanis semmi sem létezik, a mi czél nélkül való; így az állat feladata munkavégzés, mely szükséges és nélkülözhetetlen arra, hogy a természet nagy háztartásában az egyensúlyt fenntartsa. Működésük reánk is nagy hatással van. Részint a közvetlen haszon által, melyet hajtanak, másrészt az ember életére is gyakran döntő befolyást gyakorolnak.